

Je-li však správné, že učitelskému čekateli nemůže býti za platnosti zákona č. 104/1926 Sb. uděleno definitivně systemisované místo, dokud neabsolvoval předepsanou čekatelskou dobu a nesplnil tak podmínku pro ustanovení učitelem, pak je ovšem irelevantní, zda učitelský čekatel konal vojenskou službu a tím je postaven po případě hůře nežli onen čekatel, který vojenskou službou nebyl povinen, neboť tu jde o zákonný důsledek, jehož případná neúčelnost nemůže mítí vliv na správnost výkladu zákona (srov. nyní ostatně zákon č. 279/1934 Sb. o započítání vojenské služby v některých služebních poměrech). Pokud však stížnost shledává porušení čl. IV. zák. č. 306/1920 Sb. v tom, že žal. min. dává tomuto zákonnému ustanovení jiný výklad nežli dosud, totiž, jak to stížnost tvrdí, že služebním stářím ve smyslu čl. IV. zák. č. 306/1920 Sb. chce rozuměti jen skutečnou dobu služební a nikoli celou dobu pro výslužné rozhodnou, vytýká okolnost, která s hlediska otázky, o kterou nyní jde, je zcela bez významu, kdyžtž st-l nijak nepopírá, že presentovaný učitel byl v době dopadu konkursní lhůty čekatelem a nedovršil dosud předepsané čekatelské doby.

Č. 12.266.

Pojišťovací právo: * Povinnost vésti a uschovávatí mzdové záznamy, stanovená §em 14 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb., jest všeobecná a postihuje každého zaměstnavatele, dokud nebudou vládním nařízením, ohlášeným v § 14 odst. 2 zák. č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb., zproštěni zaměstnavatelé, kteří nezaměstnávají zpravidla více než 3 osoby, podléhající pojištění, od povinnosti vésti a uschovávatí mzdové záznamy.

(Nález z 20. ledna 1936 č. 9045/34.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Trnavě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 9. listopadu 1933 o přestupku § 260 zák. č. 221/1924 Sb.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Okr. úřad v Trnavě jako policejní trestní soud uznal Rozalii S. rozsudkem z 12. října 1933 vinnou přestupkem § 14 pojišťovacího zákona, který spáchala tím, že do 21. června 1933 nevedla vůbec mzdových záznamů o svých zaměstnancích, podléhajících sociálnímu pojištění, a odsoudil ji proto na základě § 260 odst. b) téhož zákona k pokutě 50 Kč, v případě nedobytnosti k třídnímu uzamčení.

Zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím zrušil uvedený rozsudek a okr. úřadu uložil, aby doplnil šetření dle směrnic uvedených v důvodech a poté dle výsledku šetření znovu rozhodl. Důvody jsou tyto: »Obviněná nepopírá, že mzdové záznamy nevedla, a uvádí na svou omluvu, že jich vésti nemusela, poněvadž zaměstnává jen tři deputátky a kromě těchto týdně jen jednoho až dva nádeníky, které k soc. pojištění přesně hlásila. Je-li toto tvrzení pravdivé, byla by od vedení mzdových záznamů osvobozena. To je zjevné z ustanovení § 14 odst. 2

cit. zákona» (Následuje citace tohoto ustanovení.) »Platí tedy v tomto ohledu jen předpis § 12 nař. maďarského státního pojišťovacího úřadu č. 2500 z r. 1908. Podle 1. odst. tohoto paragrafu jsou povinni vésti mzdové záznamy jen ti zaměstnavatelé, kteří ve svém podniku zaměstnávají pravidelně více než pět robotníků. Nechť je proto vyšetřeno, kolik obviněná zaměstnávala pravidelně robotníků, a podle výsledku šetření nechť je znova rozhodnuto.«

O stížnosti uvážil nss toto:

Podle právního názoru žal. úřadu, vysloveného v nař. rozhodnutí, vyplývá ze znění ustanovení § 14 odst. 2 zák. č. 221/24 Sb. ve znění zákona č. 184/28 Sb., že pro otázku, kdo má vésti mzdové záznamy, platí na Slovensku do té doby, dokud nebude vydáno nařízení zmíněné v tomto paragrafu, ustanovení prováděcího nařízení k § 20 zák. čl. XIX:1907, t. j. předpis § 12 nařízení maďarského státního pojišťovacího úřadu č. 2500 z r. 1908, podle jehož 1. odst. jsou povinni vésti mzdové záznamy jen ti zaměstnavatelé, kteří zaměstnávají ve svém podniku pravidelně víc než 5 robotníků.

Proti tomuto právnímu názoru, o nějž jest opřeno nař. rozhodnutí, brojí stížnost, namítajíc, že takové obmezení nevyplývá z dovolávaného ustanovení § 14 odst. 2. Podle tohoto ustanovení je prý povinnost vésti mzdové záznamy všeobecná bez jakýchkoli výjimek. Stížnost poukazuje v té příčině na nález nss z 24. května 1930 č. 8537/30, kde byla řešena podobná otázka, ovšem za platnosti zákona č. 221/24 Sb., než po názoru stížnosti se zákonem č. 184/28 Sb. na věci samé nic nezměnilo.

Stížnosti bylo dáti za pravdu.

Nss vyslovil již v nálezu Boh. A 8632/30 právní názor, že »povinnost vésti a uschovávat mzdové záznamy, stanovená §em 14 zák. č. 221/24 Sb., je všeobecná a postihuje každého zaměstnavatele (§ 8 cit. zák.).« Na názoru tom trvá i v daném případě a odkazuje co do zevrubného odůvodnění podle § 44 j. ř. na citovaný nález.

Tento nález byl ovšem vydán na základě zákona č. 221/24 Sb. v původním znění, jehož první odstavec stanoví, že zaměstnavatelé jsou povinni vésti záznamy, kterých je třeba, aby byly vyšetřeny požitky jednotlivých pojištěnců, uschovávat je aspoň po dobu 5 let, a podle jehož 2. odst. je ustanoviti nařízením, jak mají býti záznamy vedeny a uschovávány.

I jde o to, nastala-li v té příčině změna zákonem č. 184/28 Sb., za jehož účinnosti se o daném sporu rozhodovalo. V odst. 1 § 14 zákona č. 221/24 Sb. ve znění novely č. 184/28 Sb. zkrácena toliko doba uschovací s pěti let na tři, avšak na svrchu zmíněné všeobecné povinnosti vésti mzdové záznamy se nezměnilo nic. Rovněž ustanovení 2. odstavce »nařízením jest ustanoviti, jak mají býti záznamy vedeny a uschovány« ponecháno v platnosti, k čemuž přistoupil ještě dodatek »při čemž možno zprostiti této povinnosti zaměstnavatele, kteří nezaměstnávají zpravidla více než 3 osoby, podléhající pojištění. Dokud toto nařízení není vydáno, platí o vedení a uschování záznamů obdobná ustanovení prováděcího nařízení a předpisy vydané k zákonu z 8. února 1909 č. 29 ř. z., na Slovensku a Podkarpatské Rusi k § 20 zák. čl. XIX:1907.«

Z tohoto ustanovení 2. odstavce § 14 plyne nade vší pochybnost, že toliko nařízením, vydaným na základě normy právě citované, možno zprostiti povinnosti »vésti mzdové záznamy a je uschovati« ty zaměstnavatele, kteří nezaměstnávají zpravidla více než tři osoby, podléhající pojištění. Tak vyslovil již i nss ve shora cit. nálezu Boh. A 8632/30, uváděje en passant, že teprve právě zmíněný zákon č. 184/28 připouští, aby nařízením byli zproštěni uvedené povinnosti zaměstnavatelé, kteří nezaměstnávají zpravidla více než 3 osoby, podléhající pojištění.

Druhá věta 2. odstavce § 14 »dokud toto nařízení nebude vydáno, platí o vedení a uschování záznamů obdobná ustanovení prov. nařízení a předpisy vydané k zákonu z 8. února 1909 č. 29 ř. z., na Slovensku a Podkarpatské Rusi k § 20 zák. čl. XIX:1907«, jsouc čtena v souvislosti s předcházejícími ustanoveními téhož paragrafu, může se týkati podle toho toliko způsobu, jak mají býti záznamy vedeny a uschovávány, nikoli však zproštění této povinnosti.

Zproštění takové neplyne tedy již přímo ze samého zákonného ustanovení § 14, jak mylně za to má žal. úřad, nýbrž může se tak státi teprve nařízením na základě tohoto zákonného ustanovení. Že se tak nařízením dosud nestalo, je nesporno.

Žal. úřad, vycházeje v nař. rozhodnutí z názoru opačného, tedy právně mylného, dopustil se nezákonnosti, i bylo rozhodnutí to zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.267.

Živnostenské právo: * Zasilatel (čl. 379 obch. zák.), dopravující zboží vlastním motorovým vozidlem (čl. 385 obch. zák.), není osobou, která dopravuje náklady k vlastním účelům a není proto podle § 2 odst. 1 lit. d) aa) zák. č. 198/1932 Sb. osvobozen od povinnosti opatřiti si koncesi podle tohoto zákona.

(Nález z 21. ledna 1936 č. 10.218/36.)

V ě c: Karel F. v Moravských Budějovicích proti rozh. min. obchodu z 26. března 1934 o provozování nepravidelné dopravy nákladů motorovým vozidlem bez koncese.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podáním de pres. 21. ledna 1933 žádal st-l u okres. úřadu v Mor. Budějovicích za koncesi k dopravě nákladů motorovým vozidlem v rozsahu živnosti zasilatelské.

Výměrem z 10. června 1933 rozhodl okr. úřad, že žadatel při provozování své živnosti zasilatelské nepotřebuje koncese podle zák. č. 198/1932 Sb.

Zem. úřad v Brně výměrem z 19. ledna 1934 zrušil řečený výměr okr. úřadu na základě ustanovení 4. odst. § 146 živn. řádu. K odůvodnění bylo uvedeno toto: »Ustanovením § 37 odst. 2 jest stanoveno, že majitelé živností, obstarávajících takovou dopravu, ke které jest třeba koncese, jsou povinni podati žádost o koncesi (chtějí-li ovšem dopravu